

Arrest

nr. 211 218 van 18 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 september 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student op grond van artikel 58 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 20 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 februari 2017.

1.3 Op 20 januari 2017 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 1 februari 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer

naam: J(...), S(...) K(...),

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30)dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en)

Artikel 7, alinea 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7, alinea 1 :

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

REDEN VAN DE BESLISSING :

Overwegende dat het legaal verblijf van betrokkene sedert 02/10/2016 is verlopen en de door hem op 22/09/2016 ingediende aanvraag tot het bekomen van een verblijfstitel in de hoedanigheid van student heden werd geweigerd.

Preventieve maatregelen

In uitvoering van artikel 74/14, § 2, van de wet van 15 december 1980, worden aan de betrokkene de volgende preventieve maatregelen opgelegd :

zich aanmelden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt

een financiële waarborg, die de kosten van het verblijf en de verwijdering dekt, in bewaring geven bij de Deposito- en Consignatiekas en / of;

een kopie van identiteitsdocumenten overhandigen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 De verzoekende partij voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“EERSTE ONDERDEEL

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker schreef zich in bij de Universiteit van Antwerpen voor de opleiding Biomedische Wetenschappen. Ondertussen studeert verzoeker al bijna zes maanden Biomedische Wetenschappen aan de Universiteit van Antwerpen (stuk 2: recent studiebewijs).

Dit feitelijk element moet betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM beschermt immers de persoonlijke ontwikkeling van verzoeker (zie hieronder). Het kan niet worden betwist dat de studies die verzoeker volgt aan de Universiteit Antwerpen, behoren tot de persoonlijke ontwikkeling van het individu (zie hieronder).

De gemachtigde kan hierover bovendien niet onwetend zijn, aangezien verzoeker een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een verblijfsrecht als student.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In zijn rechtspraak heeft het EHRM evenwel aangegeven dat het privéleven in artikel 8 moet worden beschreven als de bescherming van de morele en fysieke integriteit van een individu. In het arrest Pretty tegen het Verenigd Koninkrijk (dd. 29 april 2002, nr. 2346/02), is gesteld door het EHRM dat het privéleven tevens het recht beschermt van een individu op zijn persoonlijke ontwikkeling.

Het kan dan ook niet worden betwist dat de studies die verzoeker volgt aan de Universiteit Antwerpen, behoren tot de persoonlijke ontwikkeling van het individu.

Gelet op de rechtspraak van het EHRM en de bescherming van het privéleven onder artikel 8 EVRM (en bij uitbreiding artikel 7 Handvest Grondrechten EU), worden de gespecialiseerde studies die verzoeker volgt aan de Universiteit Antwerpen beschermd onder artikel 8 EVRM.

Anders gesteld: de feitelijke situatie van verzoeker, met name de gespecialiseerde studies die hij volgt aan de Universiteit van Antwerpen, valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM waardoor de gemachtigde ertoe gehouden is om binnen de beleidsruimte waarover hij beschikt, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Bovendien voorziet artikel 2 van het eerste Protocol van het EVRM dat niemand het recht op onderwijs mag worden ontnomen, terwijl de verwijderingsmaatregel het voor verzoeker onmogelijk maakt om de opleiding van Biomedische Wetenschappen aan de Universiteit van Antwerpen verder te zetten. Eveneens dient rekening te worden gehouden met artikel 74/13 Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat met het hoger belang van het kind en het privé- en gezinsleven van verzoeker rekening moet worden gehouden.

Ook hieruit volgt dat de gemachtigde gehouden is om, alvorens de verwijderingsmaatregel op te leggen, de opleiding van verzoeker te overwegen.

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM.

De gemachtigde is nochtans gehouden om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de specifieke belangen van de verzoeker nauwgezet af te wegen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole.

Dit is klaarblijkelijk niet gebeurd.

De loutere verwijzing naar de weigeringsbeslissing over de verblijfstitel in de hoedanigheid van student kan onmogelijk volstaan als "belangenafweging". De doelstelling van deze beslissing bestaat immers in het, al dan niet, toekennen van een verblijfsrecht onder de gestelde voorwaarden van de Belgische wetgeving. Huidige beslissing heeft betrekking op een verwijderingsmaatregel. De weigeringsbeslissing tot het verkrijgen van een verblijfstitel als student verhindert niet dat verzoeker de opleiding aan de Universiteit van Antwerpen kan volgen, terwijl dit ontegensprekelijk wel het geval is bij huidige beslissing.

Beide beslissing zijn te onderscheiden van elkaar en brengen, om die reden, aparte rechtsgevolgen met zich mee.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM.

4. Bovendien blijkt dat de gemachtigde, bij het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening heeft gehouden met bovenvermelde elementen (in het bijzonder de opleiding van verzoeker) terwijl de gemachtigde hiertoe gehouden is op grond van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Het blijkt dat er geen individueel onderzoek werd uitgevoerd, waarbij rekening wordt gehouden met deze specifieke elementen.

Hiermee schendt de gemachtigde niet enkel artikel 74/13 Vreemdelingenwet, maar tevens het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De gemachtigde is immers gehouden om met alle relevante feitelijke bepalingen rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing, terwijl nergens blijkt dat de gemachtigde de gespecialiseerde opleiding van verzoeker heeft overwogen bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

TWEEDE ONDERDEEL

5. IN ONDERGESCHIKTE ORDE, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 8 EVRM voorziet als dusdanig niet in een formele motiveringsplicht. De determinerende motieven moeten echter in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM tussen de private belangen van verzoeker en het algemeen belang. Bovendien betreffen dit alle elementen waartoe, conform artikel 74/13 Vreemdelingenwet, de gemachtigde gehouden is deze te betrekken in zijn oordeel.

In de bestreden beslissing staat niets te lezen over de gemaakte belangenafweging ten aanzien van de studies van verzoeker. Evenmin wordt er enige ander element vermeld in de bestreden beslissing waaruit zou blijken dat door de gemachtigde een individueel onderzoek werd verricht waarbij deze elementen werden overwogen.

Deze feitelijke elementen zijn nochtans doorslaggevend.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij vraagt om deze redenen dat de bestreden beslissing wordt geschorst en, dienvolgens, vernietigd."

2.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dienaangaande het volgende:

"Verzoeker betoogt dat hij bijna zes maanden studeert aan de universiteit te Antwerpen en dat er zou geen onderzoek zou zijn gevoerd naar een inmenging bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Artikel 8 EVRM zou de persoonlijke ontwikkeling van het individu waarborgen. De gespecialiseerde studies die verzoeker volgt aan de Universiteit zouden onder artikel 8 EVRM vallen. De verwijderingsmaatregel zou verzoeker verhinderen verder te studeren aan de Universiteit van Antwerpen. Hij verwijst tevens naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waaruit zou blijken dat men rekening zou moeten houden met het hoger belang van het kind en het privé- en gezinsleven. Er zou tot slot geen belangenafweging zijn uitgevoerd en er zou hieromtrent ook niets gemotiveerd worden in de bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motieven op grond waarvan de beslissing werd genomen worden aangegeven. Er wordt immers met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet gemotiveerd om welke reden verzoeker bevolen wordt het grondgebied te verlaten, met name omdat zijn legaal verblijf sedert 2 oktober 2016 verlopen is en de ingediende aanvraag tot bekomen van een verblijfstitel in de hoedanigheid van student hem werd geweigerd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt die motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoeker ontkent niet dat op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing verwerende partij terecht een beslissing tot verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student heeft genomen, omdat de financiële dekking van verzoeker niet gegarandeerd is. Hij ontkent evenmin dat zijn legaal verblijf in België verstreken is. Hij heeft dan ook geen enkel basis meer om op het grondgebied te verblijven.

Verzoeker tracht zich echter in casu te beroep op zijn voorgehouden privéleven, dat hij beschermenswaardig acht onder artikel 8 EVRM, doch hij gaat eraan voorbij dat het inroepen van

voormelde bepaling aan het voorgaande vaststellingen geen afbreuk kan doen en hem geen recht op verblijf verschaft.

Het is weldegelijk de beslissing tot weigering van verblijf die hem verhindert verder te studeren aan de Universiteit van Antwerpen, doch niet de thans bestreden beslissing die slechts een gevolgbeslissing is. In de thans bestreden beslissing wordt slechts vastgesteld dat verzoeker, die niet werd gemachtigd werd tot verblijf in de hoedanigheid van student, zijn legaal verblijf in België verstreken is.

In tegenstelling tot wat verzoeker verder wenst te laten uitschijnen, vereist noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM omvat een formele motiveringsplicht. (zie inzake artikel 8 EVRM: R.v.V., 3 april 2009, nr. 25.613; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78 203)

(...)

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, moet verzoeker op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven aantonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De beoordeling of er sprake is van een privéleven is een feitenkwestie. Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Grote Kamer, Slivenko v. Letland*, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker beperkt zich in dit kader te verwijzen naar het gegeven dat hij in België studeert sedert september 2016, doch het voormelde volstaat echter niet om een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig privéleven aan te tonen. Uit het louter feit dat verzoeker sedert 6 maanden is ingeschreven aan de Universiteit van Antwerpen kan bezwaarlijk het bestaan van een beschermenswaardig privéleven worden afgeleid. Er zit geen enkel stuk in het administratief dossier waaruit zou kunnen blijken dat hij een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig privéleven zou leiden op het Belgisch grondgebied. Uit het administratief dossier, meer bepaald de inreisstempels in verzoekes paspoort, blijkt bovendien dat verzoeker nog maar sedert meer bepaald 2 juli 2016 op het Belgisch grondgebied aanwezig is.

Dienaangaande kan er worden op gewezen dat artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen ter bescherming van gewone sociale relaties (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Verzoeker toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. (RvV 12 juli 2013, nr. 106.688)

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker toont bovendien niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn voor het verderzetten van het privéleven in het land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker nog niet lang op het Belgisch grondgebied aanwezig is, zodat hij niet dienstig kan betwisten dat hij het grootste deel van zijn leven in zijn land van herkomst heeft doorgebracht, en dat die banden onmogelijk helemaal teloor kunnen zijn gegaan. Hij toont bovendien niet aan als zou hij in de onmogelijkheid verkeren in zijn land van herkomst 'verder' te studeren. Er kan dus van worden uitgegaan dat hij in staat is om zijn voorgehouden privéleven in haar land van herkomst te hernemen.

Geen schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook aangetoond.

Artikel 7 van het Handvest is nagenoeg identiek aan artikel 8 van het EVRM waardoor verzoeker evenmin een schending aannemelijk maakt van artikel 7 van het Handvest. (RvV 14 januari 2016, nr. 159.996)

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3 In de mate dat de verzoekende partij de schending van de formele motiveringsverplichting aanvoert, wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 § 2 van de vreemdelingenwet - de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven moet bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden

gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoekende partij geeft aan dat artikel 8 van het EVRM de persoonlijke ontwikkeling beschermt en stelt dat niet betwist kan worden dat de studies die zij volgt aan de Universiteit Antwerpen tot de persoonlijke ontwikkeling van het individu behoren. Ze voert aan dat haar feitelijke situatie, met name dat zij gespecialiseerde studies volgt aan de universiteit Antwerpen onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt dat er echter geen belangenafweging werd uitgevoerd en meent dat de loutere verwijzing naar de weigeringsbeslissing over de verblijfstitel in hoedanigheid van student onmogelijk kan volstaan als belangenafweging. Ze geeft aan dat de huidige beslissing een verwijderingsmaatregel betreft en stelt dat de weigeringsbeslissing tot het verkrijgen van een verblijfstitel als student niet verhindert dat zij de opleiding aan de Universiteit kan volgen. Ze benadrukt dat in de bestreden beslissing niets te lezen is over de gemaakte belangenafweging ten aanzien van haar studies.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student heeft ingediend op 22 september 2016. Hoewel deze aanvraag werd verworpen op 20 januari 2017, bevindt zich in de stukken van het administratief dossier onder meer een attest van 9 november 2016 waaruit blijkt dat de verzoekende partij is ingeschreven aan de Universiteit van Antwerpen van 26 september 2016 tot 24 september 2017. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op het ogenblik tot het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dus bekend was met het aangevoerde privéleven van de verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat de gemachtigde is overgegaan tot de in artikel 8 van het EVRM vervatte belangenafweging aangaande alle elementen en omstandigheden van het aangevoerde privéleven van verzoekende partij. Ook uit de beslissing van 20 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student wordt verworpen, blijkt in geen geval rekening te zijn gehouden met een vermeende schending van artikel 8 van het EVRM. Voormelde verwerping is bovendien – zoals ook wordt bevestigd in de nota met opmerkingen – louter gesteund op de vaststelling dat de financiële dekking van het verblijf van de student niet gegarandeerd is. De Raad stipt verder aan dat ook bij de voorbereiding van de bestreden beslissing of bij de voorbereiding van de beslissing van 20 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op in de hoedanigheid van student wordt verworpen, noch elders in het administratief dossier, enigszins blijkt wordt gegeven van een motivering /belangenafweging inzake het privéleven van de verzoekende partij in België.

De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen aan dat het inroepen van artikel 8 van het EVRM geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in hoedanigheid van student werd verworpen, dat het legaal verblijf in België is verstreken en de verzoekende partij geen enkele basis meer heeft om op et grondgebied te verblijven. Ze stelt dat het weldegelijk de beslissing tot weigering van verblijf is die de verzoekende partij verhindert verder te studeren aan de Universiteit van Antwerpen, doch niet de thans bestreden beslissing die slechts een gevolgbeslissing is. De verwerende partij stelt dat in de thans bestreden beslissing slechts wordt vastgesteld dat de verzoekende partij, die niet werd gemachtigd tot verblijf in de hoedanigheid van student, haar legaal verblijf in België verstreken is. De verwerende partij gaat er met voormeld betoog volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing *in casu* een verwijderingsmaatregel betreft en het

onderhavig beroep niet de verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student betreft. Zoals reeds hoger weergegeven komt het aan de gemachtigde toe om op passende wijze rekening te houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard, dit zowel bij situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68) wat *in casu* het geval is. Zodoende kan de verwerende partij niet dienstig voorhouden als zou de vaststelling dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in hoedanigheid van student werd verworpen, volstaan in het licht van de beoordelingsplicht in het kader van artikel 8 van het EVRM die de gemachtigde toekomt.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht bevat, merkt de Raad op dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij lijkt voor te houden ook elders uit de stukken van het administratief in geen geval blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot de in artikel 8 van het EVRM vervatte belangenafweging aangaande alle elementen en omstandigheden van het aangevoerde privéleven van verzoekende partij. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht omvat (*cf.* RvS 28 november 2017, nr. 239.974) en het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle elementen die nuttig zijn voor een beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt *in casu* echter niet dat er een zorgvuldige belangenafweging is gebeurd. De Raad wijst er vervolgens op dat daargelaten in artikel 8 van het EVRM zelf nergens sprake is van een formele motiveringsplicht, het bestuur in elk geval gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen overeenkomstig onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert. De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De verplichting om een administratieve rechtshandeling te motiveren is overigens een wezenlijk vormvereiste, dat met name is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, *Evropaiki Dynamiki*, 122), en vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjilida*, pt 38). Hoe dan ook blijkt zoals hoger vastgesteld, noch uit de motieven van het bestreden bevel, noch uit de stukken van het administratief dossier, dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen verder aan dat opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, de verzoekende partij op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven moet aantonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De verwerende partij meent dat het gegeven dat de verzoekende partij in België studeert sedert september 2016 echter niet volstaat om een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig privéleven aan te tonen. Uit het louter feit dat verzoeker sedert 6 maanden is ingeschreven aan de Universiteit van Antwerpen kan volgens de verwerende partij bezwaarlijk het bestaan van een beschermenswaardig privéleven worden afgeleid. Verder wordt in de nota met opmerkingen aangegeven dat de verzoekende partij bovendien niet aantoonde dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn voor het verderzetten van het privéleven in het land van herkomst. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 8 het recht inhoudt op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en dat aspecten van de sociale identiteit van een persoon behelst (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). Zoals hoger vastgesteld, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij van 26 september 2016 tot 24 september 2017 is ingeschreven aan de Universiteit van Antwerpen waarbij dient aangestipt te worden dat de verzoekende partij kan gevolgd worden in haar betoog dat de weigeringsbeslissing tot het verkrijgen van een verblijfstitel als student niet verhindert dat zij de opleiding aan de Universiteit van Antwerpen kan volgen. De Raad stelt verder vast dat voormelde motivering en belangenafweging van de verwerende partij niet voorkomt in de bestreden beslissing, noch in de stukken van het administratief dossier en voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt aangehaald en dit aldus een *a posteriori* motivering betreft die niet vermag een onregelmatigheid in de motivering van de bestreden beslissing te herstellen. Dergelijke motivering kan geen afbreuk doen aan de motiveringsverplichting van de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het betoog van de verwerende partij omtrent artikel 8 van het EVRM en de belangenafweging die terug te vinden zijn in de nota met opmerkingen doet aldus geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen van de Raad.

De Raad kan bijgevolg alleen maar vaststellen dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier overigens, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van (de beoordelingsplicht in het kader van) artikel 8 van het EVRM wordt in de aangegeven mate aannemelijk gemaakt.

2.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU